PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ !

Sportul

ZIAR AL CONSILIULUI NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT

ANUL XXXVII — Nr. 9779 | 4 PAGINI — 30 BANI | Joi 14 mai 1981

Pentru meciul de rugby cu echipa U.R.S.S.

FORȚA JOCULUI COLECTIV — ATUUL TRICOLORILOR

○ O partidă hotărîtoare pentru titlul continental

Trei zile, doar atît ne mai despart de meciul devenit — prin jocul rezultatelor dar și al unei indubitabile creșteri de valoare a partenerilor de duminică — un derby în toată puterea cuvîntului, o partidă care decide, practic, cîștigătoarea actualei ediții a campionatului european, organizat sub egida F.I.R.A., Cu siguranță, stadionul „Fili" din Moscova are șansa de a găzdui unul dintre cele mai însemnate evenimente rugbystice disputate, în vremea din urmă, în capitala Uniunii Sovietice. Și nu e nici un secret că ambele echipe — ale U.R.S.S. și României — au un singur gînd : **victoria**. După cum se știe prea bine, favorită este formația noastră. Iar această postură creează printre tricolori, ne-am convins, o emulație firească pentru cine îi cunoaște bine pe acești bărbați de la care așteptăm, întotdeauna, mult.

Să-l luăm, spre pildă, pe **Sorin Fuicu**, jucător de-acum matur, devenit nu fără eforturi titular, dar ajuns ceea ce se cheamă un „om de bază". Ne mărturisea, deunăzi : **„Meciul de la Moscova reprezintă pentru mine finalul primului campionat european în care sînt unul din cei 15 «de la cap la cap», adică prezent în toate partidele. Mi-aș putea dori, oare, altceva decît ca acest final să consfințească triumful echipei, mai exact obținerea titlului continental fără a ști ce e aceea înfringere ? Dezideratul care, fără doar și poate, stă în puterile noastre. Și cred cu adevărat în împlinirea lui !"** Sînt cuvintele lui Fuicu, dar sentimentul care le-a generat este comun tuturor. Lui **Marian Aldea** — unul dintre cei mai cunoscuți rugbyști români în Uniunea Sovietică (acum doi ani, la Harkov, mulți se întrebau, înaintea jocului, dacă atacantul lui Dinamo va evolua; îl reținuseră dintr-o apariție anterioară a sa pe terenurile sovietice). Lui **Gheorghe Dumitru, Pompilie Borș, Gheorghe Caragea** — „un trio de prinzători cum puține echipe au", remarcau, în toamna trecută, specialiști din Marea Bri-

Geo RAEȚCHI

(Continuare în pag 2-3)

Gheorghe Caragea *promite să cîștige cît mai multe baloane în tușă, așa cum a făcut în meciul cu Italia, din care vă prezentăm această imagine*

Un frumos succes al cicliștilor noștri

MIRCEA ROMAȘCANU ȘI ECHIPA ROMÂNIEI AU CÎȘTIGAT ETAPA A V-a A „CURSEI PĂCII" !

PRAGA, 13 (Agerpres). — Cea de-a 34-a ediție a „Cursei Păcii" a continuat, miercuri, după o zi de repaus, cu etapa a 5-a : Gera-Karlovy Vary, în cursul căreia caravana cicliștilor a intrat pe teritoriul Cehoslovaciei. Animatorul acestei etape, disputată într-un ritm trepidant, cu numeroase tentative de desprindere din pluton, regrupări și sprinturi prelungite, a fost rutierul român Mircea Romașcanu care, la capătul celor 161 km, a repurtat o splendidă victorie, trecînd primul linia de sosire, în aplauzele zecilor de mii de spectatori aflați pe stadionul din Karlovy Vary.

La startul etapei s-au aliniat 89 de alergători din cei 96 care porniseră la 8 mai din Berlin. La cîțiva kilometri după plecare s-au detașat doi alergători : cubanezul Oreste Mora și olandezul Jennen, care, pedalînd susținut, și-au creat pînă la km 85 un avans de peste 5 minute. În a doua jumătate a etapei, în urmărirea fugarilor pornesc românul Mircea Romașcanu și iugoslavul Bruno Bulici, aceștia reușind să ajungă „duetul" celor doi evadați înaintea sprintului cu premii de la Sokolovo (km 137), unde ordinea este Mora, Jennen, Bulici, Romaș-

(Continuare în pag. a 4-a)

Bravo, Mircea !

De mai bine de 10 ani, Mircea Romașcanu se află între performerii de vîrf ai sportului nostru cu pedale. De-a lungul celor peste 200 000 km pe care i-a parcurs pe șoselele lumii, bucureșteanul get-beget, zețar de meserie, a realizat performanțe care au întors spre el fața lumii sportive. O etapă cîștigată în „Turul Elveției", un titlu de campion balcanic — în insula Rhodos, vă amintiți? —, un loc III în „Cursa Păcii" de acum trei ani, cînd s-a lăsat devansat doar de doi rutieri sovietici și a întrecut toată elita unor țări cu

H. NAUM

(Continuare în pag. a 4-a)

Ungaria — România 1-0 (1-0) în preliminariile C. M. de fotbal

O MARE OCAZIE PIERDUTĂ

BUDAPESTA 13 (prin telefon). O mare ocazie pierdută pe Nepstadion ! Echipa României a dominat jocul cel puțin 60 de minute, surclasîndu-și uneori adversarul în repriza a II-a, dar nu a reușit să obțină punctul dorit, ca urmare a unei erori defensive în lanț, în urma sprintului efectuat de „libero"-ul Balint, singurul care nu intrase în calculul de marcaj al echipei noastre...

După un început timid care a permis, dealtfel, fotbaliștilor unguri să se apropie de poartă, jucătorii noștri au ieșit la joc, după primirea golului, instaurînd o liniște apăsătoare pe giganticul stadion. Din păcate, această superioritate n-a fost concretizată, Iordănescu și Cămătaru nereușind să marcheze deși au fost la un pas de gol. După pauză, dominarea echipei României se accentuează, astfel că asistăm la situația de-a dreptul bizară ca jucătorii echipei gazdă să „tragă de timp" încă din minutul 60. „Tricolorii" încearcă alte și alte atacuri, dar eficacitatea lor lasă de dorit deoarece Cămătaru, deși cîștigă multe dueluri directe, nu are sprijinul liniei a doua în asaltarea porții adverse. Minutele trec, dominarea se accentuează, pe Nepstadion echipa Ungariei reușește doar să contraatace (rar), dar golul așteptat nu vine, chiar dacă Crișan își depășește deseori adversarul direct, deoarece Cămătaru este „bine strîns" de cuplul Garaba-Balint, iar ceilalți nu îndrăznesc să suteze, ratînd și unele lovituri libere din poziții favorabile. Așa se face că scorul — nedrept dealtfel — se păstrează : să ne gîndim la marea ocazie ratată de Balaci, din apropierea careului mic, și la destule alte situații de gol. Stadionul care a văzut atîtea victorii respiră ușurat abia în final, cînd Fazekaș șutează puternic, prilejuindu-i lui Iordache o frumoasă intervenție. Pe Nepstadion, echipa României a pierdut un punct, pe care l-a meritat, afirmația aparține numeroșilor comentatori unguri, dar nu e mai puțin adevărat că i-a lipsit și lovitura decisivă, ea rămînînd doar cîștigătoarea morală a unui „joc la puncte", avantaj care nu-ți poate conferi victoria.

În tabăra noastră, cîteva aprecieri individuale : **Iordache**, prompt în toate intervențiile, mai puțin la faza de gol, unde a fost surprins de greșelile în lanț ; **Negrilă**, deosebit de ac-

Ioan CHIRILĂ

(Continuare în pag. a 4-a)

Am jucat, totuși, mai bine...

...În fotbal se poate întîmpla și așa. Să joci mai bine decît adversarul tău și să pierzi ! (Mai mult, să pierzi pe o atît de regretabilă gafă copilărească).

Dacă n-am fi văzut, milioane de ochi, meciul de aseară, ne-am fi putut, eventual, închipui că echipa gazdă, beneficiind de terenul propriu, de public, a dominat și a învins pe merit. N-a fost așa. A învins cu (mare) șansă. Fotbaliștii noștri au dominat autoritar repriza a doua (silindu-i pe adversari să „tragă de timp", să arunce mingi în tribune etc.) și au fost cel puțin egali partenerilor lor de joc în jumătatea secundă a reprizei întîi. Sigur că rezultatul și cele două puncte contează la adunare, dar pe Nepstadion — deși au pierdut — fotbaliștii noștri au jucat mai bine decît pe Wembley sau pe „Ullevall Stadium", din Oslo. Zeci de minute au evoluat de parcă jucau ei — ai noștri — acasă, pe stadionul „23 August"...

În măsura în care o înfringere poate, totuși, să valoreze ceva — și cea de ieri valorează, după opinia noastră — susținem ideea că evoluția de ansamblu a echipei noastre a dovedit resursele reale (cu adevărat, mult mai mari decît se credea acum 4—5 luni) ale reprezentativei României.

Echipa noastră are capacitatea să lupte cu succes — în continuare — pentru calificarea la turneul final al C.M.

Nu vrem, cu rîndurile noastre, să alinăm o rană, ci vrem să ascuțim ambiții care — așa cum s-a văzut ieri — au un temei real, un temei valoric.

Am pierdut meciul, dar nu calificarea. Lupta continuă !

Marius POPESCU

Boxerii români la campionatele europene

PUTERE DE LUPTĂ EXEMPLARĂ, DAR FISURI ÎN PREGĂTIREA TACTICĂ

Campionatele europene de box au permis remarca **bunei pregătiri fizice** a tuturor pugiliștilor români, ei dovedind suficiente resurse pe durata întregului meci și în special în ultima repriză cînd, în majoritatea cazurilor, sportivii noștri și-au dominat adversarii. Dar, dacă din acest punct de vedere aprecierile noastre sînt favorabile pugiliștilor (... și antrenorilor) români, **evoluțiile lor tehnico-tactice, orientarea în ring în unele partide decisive nu s-au situat la nivelul așteptat.**

În rîndul sportivilor care s-au comportat foarte bine, unii dintre ei depășind chiar așteptările, se află **Constantin Tițoiu** (muscă), **Georgică Donici** (semigrea), **Dumitru Cipere** (cocoș) și **Viorel Ioana** (semiușoară). Primul, debutant în echipa reprezentativă, s-a dovedit un element de viitor. În finala cu campionul olimpic Petar Lesov (Bulgaria) chiar dacă a fost învins s-a situat destul de aproape de nivelul adversarului. Medalia de argint cucerită de **C. Tițoiu** la prima sa participare la o competiție de acest nivel constituie o realizare la care foarte puțini ar fi cutezat să spere înaintea întrecerilor de la Tampere.

Georgică Donici, după o perioadă de absență din ring, a revenit foarte aproape de forma sportivă maximă. Maniera categorică în care l-a depășit pe învingătorul său de la J.O., polonezul P. Skrzecz, a fost edificatoare. Față de locul 3 ocupat la C.E. de la Köln, medalia de argint (de fapt, trebuia să fie de aur) obținută la

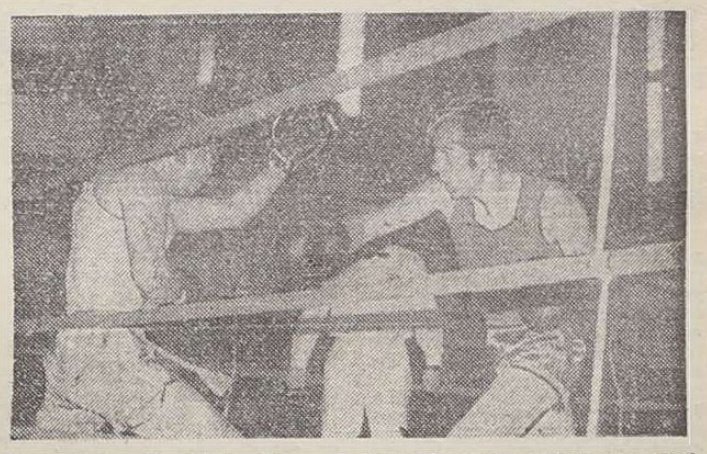

Viorel Ioana *(dreapta) este unul dintre boxerii români care, deși n-a obținut medalie, s-a comportat foarte bine pe ringul de la Tampere*

Tampere reprezintă un pas înainte în ierarhia europeană.

Dumitru Cipere, ținut și el în afara ringului din cauza unui accident o bună perioadă de timp înaintea campionatelor continentale, s-a dovedit același sportiv deosebit de talentat, capabil să obțină destul de repede forma sportivă. El a învins un adversar foarte dificil, pe Ali Benmaghenia (Franța), și a lipsit extrem de puțin să primească decizia (pe care, după opinia noastră, o merita), și în fața actualului campion continental, V. Miroșnicenko (U.R.S.S.). O surpriză foarte plăcută au constituit pentru delegația noastră evoluțiile lui **Viorel Ioana**. El l-a

Mihai TRANCĂ

(Continuare în pag 2-3)